

בבית המשפט המחוזי בחיפה
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

עת"מ 67938-01-19
בפני כב' הנשיא רון שפירא
קבוע לדיון: 4.2.2019, 14:45

בענין:

האגודה לזכויות האזרח ע"ר 5800111567

ע"י ב"כ עו"ד דן יקיר
רה' הנחלת בנימין 75, ת"א
טלפון: 03-5608185; פקס: 03-5608165

עיריית חיפה ת.ס.פ. 500240007

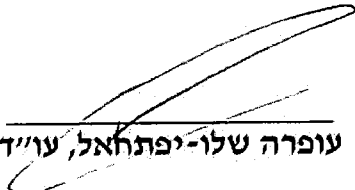
ע"י ב"כ עוה"ד ימית קליין ו/או עופרה שלו-יפתחאל ו/או כל עו"ד אחר
בשירות המשפטי
טלפון: 04-8356010; פקסימיליה: 04-8356010

מוזאוני חיפה חל"צ 51073809

ע"י ב"כ עוה"ד יעל עזרא
ו/או ע"ד אחר ממשרד צמח-שאשא משרד עורכי דין
מרחוב הפקדון 1, חיפה
טלפון: 8530540; פקס: 8530555

הודעה על הגשת כתב תשובה

1. בהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 31.1.2019 מתכבדת המשיבה מספר 1 להגיש כתב תשובה מטעמה.
2. יובהר, כי מטעמים טכניים תצהירה של הגברת נעמה לזימי יאומת על ידי הח"מ במעמד הדין.

עופרה שלו-יפתחאל, עו"ד

**בבית המשפט המחוזי בחיפה
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים**

עת"מ 67938-01-19
בפני כב' הנשיא רון שפירא
קבוע לדיון: 4.2.2019, 14:45

בעניין:

האגודה לזכויות האזרח ע"ר 5800111567

ע"י ב"כ עו"ד דן יקיר
רה' הנחלת בנימין 75, ת"א
טלפון: 03-5608185; פקס: 03-5608165

עיריית חיפה ח.ס.פ. 500240007

ע"י ב"כ עוה"ד ימית קליין ו/או עופרה שלו-יפתחאל ו/או כל עו"ד אחר
בשירות המשפטי
טלפון: 04-8356010; פקסימיליה: 357013 04-8

מוזאוני חיפה חל"צ 51073809

ע"י ב"כ עוה"ד יעל עזרא
ו/או ע"ד אחר ממשרד צמח-שאשא משרד עורכי דין
מרחוב הפקדון 1, חיפה
טלפון: 8530540 פקס: 8530555

כתב תשובה

המשיבה, עיריית חיפה (להלן: "המשיבה" או "העירייה"), מתכבדת להגיש את תשובתה לעתירה. בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה על הסף, ולחילופין לגופה, תוך חיוב האגודה לזכויות האזרח (להלן: "המבקש" ו/או "העותר") בהוצאות המשיבה, לרבות שכ"ט עו"ד ומע"מ כחוק.

א. כללי:

1. המשיבה (להלן גם: "העירייה") הנה רשות מקומית ותהא מיוצגת בתובענה זו על ידי ב"כ הנ"ל.
2. המשיבה תטען, כי דין הבקשה להידחות על כל חלקיה והיא מתנגדת בתוקף למתן כל סעד מהסעדים המבוקשים בתיק שבכותרת.
3. טענות המשיבה נטענות במצטבר ובהשלמה, על פי הקשר הדברים והגיונם. מקום שהעובדות אינן ידועות למשיבה, נטענות טענותיה על דרך החילופין.
4. נטל הראייה להוכחת הטענות וזכאות לסעדים ומאזן הנוחות מוטל על המבקש ועליו בלבד.

השיקולים בבקשה לסעד זמני:

5. נוכח ריבוי הבקשות והסעדים שהוגשו על ידי המבקש בתיק, בשים לב לעובדה כי המבקש הגיש בקשות הנוגדות זו את זו, ולמען הזהירות בלבד, המשיבה תתייחס בקליפת האגוז לשיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה למתן סעד זמני, ולאחר מכן תטען לגוף הבקשה.

6. השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה למתן סעד זמני, הותוו במסגרת תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 ובפרט בתקנה 362(א).

השאלות אותן על בית המשפט הנכבד לשאול עצמו בבואו להחליט על מתן צו מניעה הן ארבע:

א. האם מתן הסעד הזמני הוא כה הכרחי עד כדי הצדקת התערבות בית המשפט בשלב כה מוקדם, טרם בירור התביעה;

ב. האם הוכיח המבקש, את קיום זכותו, אשר למענה דורש הוא מתן סעד והגנה עד לתום הדיונים;

ג. מאזן הנוחות: השוואת נזק ואי נוחות שיגרמו למבקש אם לא יינתן הצו לאי הנוחות שייגרם למשיבה או לאחרים אם יינתן הצו והשאלה הכרוכה בכך: האם ניתן נזקו של המבקש לפיצוי בכסף אם ימאן בית המשפט לתת לו סעד כספי;

ד. האם קיימים שיקולים המניעים בית משפט של יושר, שלא לעזור למבקש. האם בא המבקש לבית משפט נקי כפיים או משא העלים עובדות חשובות כאשר ביקש להשיג את הצו, האם השהה את פנייתו זמן רב יתר על המידה.

7. בעא 732/80 מיכאל ארנס ואח' נ' "בית אל - זכרון יעקב", פ"ד לח(2) 645 נקבע כדלקמן:

" דא עקא, הסעד הזמני מטפל רק בצדו האחד של המטבע, היינו, בעניינו של התובע - אולם יש להתחשב לא רק בנזקו האפשרי של התובע, אלא גם בנזקו האפשרי של הנתבע, ומכאן צמיחתה של הערובה; שהרי בהעניקו סעד זמני מגביל את בית המשפט את זכויותיו של הנתבע על אתר ובטרם ניתן פסק-דין הקובע את חובתו, את חבותו או את היקפה. ערובה מטעם מבקש הסעד הזמני לשיפוי בשל הנזק העלול להיגרם לנתבע כתוצאה ממתן סעד זמני היא, איפוא, המחיר אותו על המבקש לשלם תמורת הסעד הזמני. מטרתה של הערובה להבטיח את זכותו של מי שכפו עליו את הקפאתו של המצב, שהיא תולדה של מתן סעד זמני, כדי שניתן יהיה לפצותו, למעשה, בבוא העת, ואם הנתונים יצדיקו זאת בגין הנזק שבינתיים סבל."

8. בנסיבות המקרה דנן, כלל השיקולים מורים על דחיית הבקשה לגופה כדלקמן:

א. ראשית, המבקש עצמו חזר בו מהבקשה למתן סעד זה ואף ציין בבקשה מס' כי הינו מבקש למחוק מהעתירה מתן סעד זמני.

ב. לחילופין ולמען הזהירות בלבד, תטען המשיבה בקיצור האומר כי הסעד המבוקש אינו זמני במהותו אלא מהווה את הסעד הראשי והעיקרי המבוקש על ידי העותר.

ג. מתן הסעד המבוקש או חלקו הימנו משמעו התערבות בחופש החוזים ובאומד דעת הצדדים במסגרת יחסי מזמין-קבלן עצמאי והתקשרות מעין זו אינה בגדר עניינו של בית משפט זה;

ד. המבקש לא הוכיח זכות כלשהיא לה הוא טוען, להיפך כלל הראיות והעובדות בתיק מלמדות על היעדר זכות עמידה למבקש, המצדיקות דחיית הסעדים המבוקשים על אתר;

ה. מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת המשיבות;

- ו. בחינת התנאים המוקדמים למתן הסעד מובילה אף היא לדחיית הבקשה על הסף היות והמבקש לא בא אל שערי בית הדין הנכבד בידיים נקיות, אלא בקשתו נגועה בחוסר תום לב, בהסתרת עובדות ובשיהוי.
9. הסעד המבוקש בעתירה אשר בכותרת אינו זמני כלל ועיקר ולהלכה ולמעשה מדובר בסעד סופי אשר יכריע את התיק לגופו.
10. היעלה על הדעת כי במסגרת דיון בסעד זמני, ידרש בית המשפט הנכבד לניתוח מעמיק הקשור ליחסים המשפטיים הנוהגים בין העירייה לתאגיד עירוני המצוי בחזקתה ושליטתה המלאים, חוק החוזים, חוק החוזים תרופות, יאזן בין פגיעה ברגשות דתיים, דין בין לאומי, זכויות שאילה, זכויות קניין, זכויות יוצרים ובגדרן הזכויות המוסריות של בעל היצירה.
11. הכרעה במחלוקת אלו אינה עניין לדיון בסעד זמני דחוף אלא המדובר בהכרעה מהותית לגוף התיק אשר אמורה להתקבל רק בהליך עיקרי ולאחר ברור עובדתי מקיף של כלל העובדות הנצרכות לעניין.
12. עוד תטען המשיבה כי התשתית הראייתית המוצגת כבר בשלב זה מלמדת כי יש לדחות על אתר את העתירה שבכותרת.
13. עוד יודגש כי הצו המבוקש בפועל הינו צו עשה.

ברם, בנסיבות המקרה דנן היחסים החוזיים בין הגלריה לחברה למוזיאונים הסתיימו לכל המאוחר, בסוף חודש ינואר 2019, כך שהמבקש מנסה למעשה להתערב בשיקול הדעת האומנותי וחופש החוזים הקיים לצדדים, ולמעשה לכפות דעתו במצב דברים בו הינו נעדר זכות עמידה בתיק שבכותרת.

14. כידוע, אמות המידה למתן צו עשה זמני (המשנה מצב קיים) נוקשות יותר מאלו שבניתנת צו מניעה זמני, ודורשות הוכחות לזכותו המוחלטת של המבקש בצו דבר שבוודאי אינו מתקיים בעניינו. ר דב"ע לג 3-3 (ארצי) מדינת ישראל ואח' נ' מרדכי גנץ.
15. כידוע, מטרתו השכיחה של צו זמני היא לשמור על מצב קיים ולמנוע שינוי בעוד התהליך תלוי ועומד. לאור העובדה כי בנסיבות המקרה דכאן, צו הביניים והצו העיקרי זהים במהותם על בית המשפט הנכבד היושב על המדוכה לדחות את הבקשה לצו ארעי.
16. ברעא 4196/93 שפע בר ניהול ושירותים (1991) בע"מ נ' שפע מסעדות ייצור ושיווק ארוחות מוכנות 1984 בע"מ נקבע כדלקמן:

" גם לגוף העניין ולצורך מתן הצו הזמני, איני רואה עין בעין עם השופט המלומד; ראשית, נוסח הצו שניתן על-ידי השופט המלומד משמיט את הקרקע מהצורך לשמוע בעתיד את התובענה, וצודקת המבקשת בטענתה, כי לאחר שתשנה את שמה ותשנה תמורת תשלום - את כל הניירת והפרסומים שלה, לא יהיה עוד מקום לדון בתובענה; "

א. שיהוי

17. יש לדחות את הבקשה דנן על הסף בהיותה לוקה בשיהוי, המבקש ידע על ההחלטה עליה הוא מלין כעת כבר ביום 16.1.2019 ולפיכך היה עליו להגיש את בקשתו במועד סמוך ומייד. ברם, בעת ההיא המבקש לא ראה לנכון לתקוף את ההחלטה אלא בחלוף אחד עשר ימים ממועד קבלתה לאחר שהמשיב מספר 2 שינה מצבו לרעה.
18. המבקש הגיש בקשתו לקבלת סעד משפטי דחוף רק כעבור עשרה ימים, שיהוי זה גרם נזק מכיוון שהמשיב מספר 2 שינה מצבו לרעה.

19. תקנה 3 לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 (להלן: "תקנות סדרי הדין"), קובעת כי עתירה תוגש במועד שנקבע לכך בדין, ואם לא נקבע מועד כאמור – "תוגש העתירה בלא שיהוי, לפי נסיבות העניין, ולא יאוחר מארבעים וחמישה ימים מיום שהחלטה פורסמה כדין, או מיום שהעותר קיבל הודעה עליה או מיום שנודע לעותר עליה, והכל לפי המוקדם".

20. תקנה 4 לתקנות סדרי הדין מסמיכה את בית המשפט לדחות עתירה "אם ראה כי בנסיבות העניין היה שיהוי בהגשתה, אף אם הוגשה בתוך המועד של ארבעים וחמישה ימים" כאמור בתקנה 3(ב).

21. על החשיבות בקבלת סעד בדחיפות עמד בית המשפט בבג"צ 3057/93 דיאמנט כהן ואח' נ' שר החינוך והתרבות ואח' כדלקמן [דגשים אינם במקור – ח"מ]:

"**שיהוי, על פי עצם טיבו והגדרתו, היינו פונקציה של דחיפות, וככל שהנושא דוחק להכרעה כן יקפיד בית המשפט וידקדק עם עותר אשר לא בא בעיתור לבית המשפט הגבוה לצדק".**

ב. אי ניקיון כפיים:

22. המדובר למעשה בעתירה פוליטית באצטלה של עתירה מנהלית, במסגרתה טוען העותר אישית כנגד ראש עיריית חיפה, ד"ר עינת קליש רותם.

23. כפי שיבואר להלן, המבקש יצר מצג עובדתי מלאכותי המבוסס כולו על קטעי עיתון ורכילות גרידא שאינם מבוססים וודאי שאינם מהווים מסמכים מכוחם ועל בסיסם ניתן לבסס טענות בעתירה מינהלית ומטרתם אחת היא, יצירת "מהומה רבה על לא דבר" מסיבות שאינן ברורות.

24. תקנה 360 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, קובעת כי ניקיון כפיו ותום לבו של מבקש הסעד הזמני הוא אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול עת באה לפניו בקשה לסעד זמני.

25. מושכלות יסוד הם, שמי שבא לבית המשפט בבקשה לסעד חייב לבוא בניקיון כפיים ובגילוי מלא ושלם של העובדות הרלוונטיות; וכי ככל שלא עשה כן, לא ימצא מזור בבית המשפט. ראו: המ' 12351/95 (ת"א) אלעזר אלמליח נ' טלעד אולפני ירושליים.

26. ברעא 4196/93 שפע בר ניהול ושירותים (1991) בע"מ נ' שפע מסעדות ייצור ושיווק ארוחות מוכנות 1984 בע"מ נקבע כדלקמן:

אך מי שפונה לבית המשפט בבקשה למתן סעד זמני חייב לגלות את כל העובדות העשויות להיות רלוואנטיות לבקשתו, ובמקרה של ספק עליו להשאיר את שאלת הרלוואנטיות להחלטת בית המשפט ולא לקבוע בעצמו, תוך שיקול האינטרס הצר שלו, מה יש לגלות לבית המשפט. השאלה אם הייתה העלמת עובדות אם לאו צריכה להישקל מנקודת המוצא של יום הגשת הבקשה, ואין לפסוק בה בדיעבד על יסוד ניתוח מדוקדק של העובדות וההלכות המשפטיות.

ג. היעדר תשתית ראייתית:

27. עיון בעתירה שבכותרת מלמד על נקלה, כי העתירה מבוססת כולה על קטעי כתבות מהעיתון, ידיעות בתקשורת וקטעי רכילות שונים.

28. ברי כי בנסיבות המקרה דכאן, לא הצליח המבקש להניח תשתית עובדתית כלשהיא עליה יכולה להיסמך העתירה ובאין תשתית כאמור כיצד תיכון העתירה שבכותרת לגופה?

29. במסגרת בגץ 2148/94 אמנון גלברט נ' נשיא בית המשפט העליון נקבע על ידי כבוד השופט י' זמיר כדלקמן:

נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי עתירה ראויה הנתמכת בתצהיר שכל כולו נסמך הוא אך על דברים שנכתבו בעיתון כדברים שהם אמרי אמת.

כוונתי היא, כמובן, לנושאים שהם בידיעת הפרט, להבדיל מנושאים שהם מעניין הכלל וידיעתם היא נחלת הציבור.....

ואולם לא שמעתי עד הנה כי מותר הוא עותר לסמוך בבית-משפט על דברים שנכתבו בעיתון, ולהוסיף ולטעון כי דברי אמת הם אך באשר פורסמו, וגם לא ידעתי על כל חזקה (פרזומפציה), כי כך הוא.

לא בכדי טרחו העותרים להדגיש בעתירתם כי דברי השופט זועבי כפי שפורסמו בעיתון, יש בהם כדי להביא לפסילתו כחבר ועדת החקירה "באם (כך) אכן נאמרו הדברים מפי כבוד המשיב 2". נמצא לנו אפוא, שבתוכה של עתירה אין ראיה אם אמר השופט זועבי את הדברים המובאים מפיו, אם לאו. משידענו כל אלה.....

נמצא לנו אפוא, שעתירת העותרים - על פניה - אין היא ראויה כי תעבור את ספו של בית המשפט הגבוה לצדק, ולו מן הטעם שבתוכה לא מילאה אחרי תנאי מוקדם הנדרש מכל עתירה.

30. ודוק, בכל הכבוד הראוי אין די בפרסום בעיתון ו/או בכל אמצעי תקשורת אחר, בכדי להטיל אחריות על מושא הפרסום להוכיח את בור כפיו בפני בית המשפט היושב על המדוכה.

31. לפיכך, ראוי היה כי פלוני -אלמוני, ייטול אחריות משפטית לאמיתות דבריו אשר פורסמו בכתבות אשר מהוות יחד המסכת העובדתית התומכת עתירה זה, באין תצהיר כאמור, אין מקום להסתמך על כלל הכתבות אשר צורפו לעתירה שבכותרת, היוצרות יחד פסיפס עיתונאי המתאים יותר לכתבת שער צבעונית במוסף סוף שבוע בעיתונות הכתובה מאשר להוות תימוכין עובדתי לצו מניעה בהליך משפטי.

32. יתרה מכך, עיון בתצהיר התומך את העתירה דנא, מעלה כי מתמחה במשרדו של המבקש היא שתומכת את העתירה.

מעבר לעובדה, כי תצהיר זה ערוך בניגוד לפקודת הראיות, הרי שאף גורם אינו נושא ונוטל על עצמו סיכון כי במידה ויוכת כי תצהירו אינו ערוך לפי הוראות הדין המחייבות, יישא בתוצאות המתחייבות מהתנהגות זו בהתאם להוראות כל דין.

33. בענייננו, המבקש נטול כל זכות עמידה בתיק, לא נוטל כל סיכון ולא מעמיד עצמו בכל מבחן, ומשכך, אין כל צידוק משפטי, מוסרי או ציבורי לתת למבקש את הסעד המבוקש על ידו תוך פגיעה באנשים על רקע אמונתם הדתית.

לא נפל כל פגם בהליך קבלת ההחלטות בתיק:

34. המבקש הכביר טענות ומילים לרוב באשר להתערבותה הפסולה של ראש עיריית חיפה בתיק דנן. כפי שנטען לעיל באריכות, טיעון זה של המבקש מבוסס כולו על קטעי עיתונות ורכילות בלבד.

יתרה מכך, פנייתו של המבקש נענתה באופן יסודי ומקיף על ידי יועמ"ש העירייה כך שלא ניתן להבין היאך הסיק מתשובה זו על התערבות פסולה או שיקולים זרים ביסוד ההחלטה עליה הוא מלין כעת.

35. טרם פריסת היריעה העובדתית בתיק דנן, נבקש להטעים כי המשיבה מספר 2 הנה חברה עירונית, פעילותה מוסדרת חוקית באמצעות פקודת העיריות. ראה למשל, סעיף 249 (30) המקנה לעירייה סמכות לפעול גם באמצעות תאגידים שיש בהם כדי לסייע להגשמת מטרות שבתחום סמכויותיה. הוראת סעיף 249א לפקודה מסדירה את מינוי נציגים של מועצת העירייה להנהלת התאגיד.

36. מן הכלל אל הפרט, בנסיבות המקרה דנא ועל פי ההסכמות החוזיות, כפי שעוגנו בחוזה השאילה שבין המשיב מספר 2 והגלריה לאומנות בהלסינקי, תקופת השאילה של היצירה הסתיימה בחודש ינואר 2019.

37. ככל שהדברים נוגעים לחששו הכבד של המבקש, כאילו מדובר בהתערבות בוטה של ראש עיריית חיפה בתהליך קבלת ההחלטות ובחופש האמנותי של המשיב מספר 2, נבהיר ונדגיש שוב, כי ההחלטה נתקבלה על ידי הגורמים המוסמכים לנושא לאחר מספר ישיבות מקצועיות בהן לקח חלק מנכ"ל החברה למוזיאונים מר ניסים טל, יו"ר הדירקטוריון של החברה, הגברת נעמה לזימי וגורמים מקצועיים רבים נוספים.

38. הטעמים המקצועיים שעמדו ביסוד ההחלטה, נגזרו מהצורך לפשר בין שני קטבים מנוגדים: מצד אחד, הרצון להמשיך להציג את התערוכה; ומהצד השני, הוראות חוק החוזים והגבלת ביטוי אשר נתפס כמבזה, מעליב ולא לגיטימי והחשש לפגיעה ביציבות וערעור הסדר החברתי בחיפה.

39. צא ולמד: ביסוד ההחלטה להציג את התערוכה "סחורה מוקדשת" מאחורי הדלת עומד איזון בין פגיעה ברגשות ציבור דתי והגנה על קולקטיב חברתי מגוון ופלורליסטי מתד, לבין זכות הציבור הנאור לצפות בתערוכה תוך הגבלה מסוימת בלבד בחלל התערוכה המוצגת בתוך המוזיאון ויוטעם, מדובר במגבלה אפקטיבית ומרוסנת אשר אינה יוצרת פגיעה של ממש ונגזרת מהעיקרון הכללי של חופש הביטוי. ראו לעניין זה בג"ץ 4804/94 חברת סטיישן פילם בע"מ נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות.

איזון הערכים בתיק דנן:

40. בנסיבות המקרה דנא, אין להתבלבל מהרטוריקה העומדת ביסוד העתירה המצהירה על מחויבותו העמוקה של המבקש לחופש הביטוי ולסבור כאילו המבקש עותר בשמה של זכות חשובה זו, שכן בנסיבות דנא, חופש הביטוי שייך לאומן בעל היצירה ולא למבקש.

41. ודוק, בסעיף 36 לעתירה נטען על ידי המבקש כדלקמן:

העותרת סבורה שאכן ראוי לו למוזיאון לכבד את רצונו של האומן, אף אם הביע אותו לראשונה מספר חודשים אחרי פתיחת התערוכה .....

עמדתה היא שקראה לתרם היא בגדר חופש ביטוי פוליטי, ופעולת חרם היא בגדר מחאה"

42. במסגרת בגץ 351/72 עמוס קינן נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות, נקבע על ידי בית המשפט העליון כדלקמן:

" אכן, לכל הדעות אחת המטרות של התיאטרון היא מתיחת כקורת על תופעות חברתיות שליליות, ודרך הסאטירה היא דרך מוכרת לכך. אבל על-פי הדין במדינת ישראל גם מחזאי אינו פטור מן החובה שלא לפגוע פגיעה גסה ברגשותיו

הדתיים של הזולת. חובה זו נובעת במישרין מחובת הסובלנות ההדדית בין אזרחים חפשיים בעלי אמונות שונות, שבלעדיה לא תיתכן שום חברה דמוקרטית מגוונת כשלנו. כה חשובה חובה זו שאף עקרון היסוד של חופש הבעת הדעה חייב לסגת בפניה"

43. משמע, הזכות עליה מבוקש בעתירה שבכותרת להגן אינה חופש הביטוי אלא הזכות להביע דעה קונטרוברסלית של "קהל שוחרי האומנות", וברור כי ההגנה על זכות זו מצויה במדרג נורמטיבי נמוך ביותר ותיסוג בפני פגיעה על רקע אמונה דתית העלולה לגרום בוודאות סבירה לפגיעה בסדר הציבורי.

44. במסגרת בג"ץ בגץ 4676/94 מישראל בע"מ נ' כנסת ישראל נקבע כי הפרטת ענף יבוא הבשר תוסדר בדרך של חקיקה ועד אז המדינה תהיה היבואן הבלעדי של הבשר. ביסוד החלטה זו עמד החשש, של פגיעה ברגשות הציבור הדתי בישראל!

45. במסגרת בג"ץ 1514/01 גור אריה נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו נקבע על ידי כבוד השופט דורנר כדלקמן:

יסודה של ההבחנה בין איזון אנכי לבין איזון אופקי של ערכים אינו בתוצאת האיזון במובן של ויתור הדדי כנגד העדפת ערך אחד על פני האחר, אלא במטרתו, שממנה נגזרות אמות-המידה לאיזון. האיזון האנכי – המיושם בהתנגשות שבין זכות אדם לבין אינטרס ציבורי – נועד למזער, ככל הניתן, את הפגיעה בזכות גם כאשר האינטרס הציבורי גובר עליה. ואילו האיזון האופקי – המיושם בהתנגשות בין זכויות אדם בין לבין עצמן נועד להפחית, ככל הניתן, את הפגיעה בשתי הזכויות גם יחד

46. לטעמנו, ברור על נקלה כי אין מדובר באיזון בין שתי זכויות מתנגשות אלא באיזון אנכי בו עליונותה של הזכות לפגיעה ברגשות דת באמצעות הגבלה חלקית של ביטוי אומנותי הנתפס כמבזה, פוגע ומעליב גוברת.

47. יפים לעניין זה דברי פרופ' אסא כשר אשר קבע כדלקמן:

"נסיבות שיש בהן הסכמה כללית, כי אדם אחר נושא בהן אחריות ישירה לגרימתה של הרגשה רעה באדם אחר על רקע ערכיו של זה, הן נסיבות שלגביהן יש מקום לבדוק את האפשרות להטיל מגבלה מוגעת, לא פחות משיש מקום לבדיקת אפשרות כזאת, כשמדובר ב" קניינו של אדם" ב "כבוד" ב "צנעת חייו" או "בסוד שיחו"

אסא כשר "פגיעה ברגשות וטובת הכלל" משפט וממשל ב 289 (2004)

סיכום

48. תשובה זו נתמכת בתצהירה של הגברת נעמה לזימי.

49. על יסוד האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף, ולמצער לגופא. כן מבוקש לחייב את המבקש בהוצאות ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ בגינם כדין.

עופרה שלי-פתחאל עו"ד

ימל קליין, עו"ד
היועצת המשפטית לעירייה